

အပ္ပမာဒ ဓမ္မလက်ဆောင်
သောတာပတ္တိမဂ်ရှုဘွယ် ကျမ်းပြုဆရာတော်
အရှင်စန္ဒိမာ (အောင်လံ)
စာစဉ် - ၆

တိုက်ခွဲအမှတ် (၃၂)၊ သဲအင်းဂူ ဝိပဿနာဓမ္မရိပ်သာ စက်ရုံရပ်၊ အောင်လံမြို့။

ဘဝ၏ ပခါန

အို လူသားအပေါင်းတို့ ၊

ဒို့ လူလောကမှာ လူ့အဆင့်အတန်း အနိမ့်အမြင့် ခွဲခြားနေကြတယ်။ ထိုလူ့အဆင့်အတန်း အနိမ့်အမြင့်ကို ငွေကြေးပြည့်စုံခြင်းရှိမှု၊ မရှိမှုဖြင့် ခွဲခြားတိုင်းတာနေကြတယ်။ ရာထူးကြီးလိုမှု၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်လိုမှု၊ လုပ်ငန်းကြီးလိုမှုသည် ငွေများများ ရလိုမှုအတွက်ပင် ဖြစ်တယ်။ ငွေနည်းသူတို့က ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး ဆုတ်နစ်အားငယ်နေကြသလို အချို့သော ငွေရှိသူတို့ ကလည်း ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး မာန်တက်ထောင် လွှားနေကြတယ်။ လူ့အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု ထိုနှစ်မျိုးကို ဆန်းစစ်ကြည့်ကြစို့။

လူသားအားလုံးမှာ အသံကိုလက်ခံနိုင်ဘို့ နားတစ်စုံစီဘဲ ရှိကြတယ်။ ဆင်းရဲသူတို့၏ နားနှင့် ချမ်းသာသူတို့၏ နားဟူ၍ ကွဲပြားမှု မရှိပါဘူး။ အားလုံးသော နားတို့ကို အသံအာရုံ လာတိုက်လျှင် ကြားတာခြင်း ကြားသိတဲ့ စိတ်ဖြစ်တာခြင် အတူတူပါဘဲ။ ငွေတွေအများကြီး ရှာထားတာ ခံစားစံစားဘို့ ရှာထားတာဆိုတော့ ငွေရှိသူတို့က ဆင်းရဲသူတို့ ထက်သာအောင် ဘယ်လိုအသုံးချ ခံစားမည်လဲ။ လောက၌ ကြားချင်ဘွယ် အသံဆိုသည်မှာ အဆိုတော်တွေရဲ့ သီချင်းသံ၊ တီးလုံးသံစတဲ့ သာယာဘွယ် အသံတွေဘဲရှိပါတယ်။ ငါချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့ကုန် အဆက်မပြတ် မခံစားနိုင်ပါဘူး။ ကြာလာတော့ နားငြားလာတာပါဘဲ။ ငါ့မှာငွေတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး ပိုလျှံနေတဲ့ ငွေတွေကို ရှိသလောက် နားဖြင့် စည်းစိမ်ခံစားရန် ဘယ်လိုအသုံးချဦးမှာလဲ။ ဒို့ထက်ပိုပြီး အသုံးချစရာ မရှိပါဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကလည်း ထိုသီချင်းသံ တီးလုံးသံတွေကို ငွေအနည်းငယ်ပေးပြီး ခံစားနိုင်ပါတယ်။ ဆင်းရဲလို ထိုသာယာဘွယ် အသံတွေကို နားမထောင်ရလည်း ဘဝအသက်ရှင်ရပ်တည် နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ ငွေတွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ငါးကျပ်သား အလေးချိန်ရှိတဲ့ စိန်နားကပ် မပန်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုစိန်နားကပ်အလေးချိန်ကြောင့် နားနာပြီး ဆင်းရဲလိုဘဲဖြစ်တယ်။ ငွေတွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ ထိုက်သင့်သလောက် အလေးချိန်ရှိတဲ့ စိန်နားကပ်သာ ပန်ဆင်နိုင်တယ်။ ထို စိန်နားကပ် ပန်ဆင်နိုင်ခြင်းကြောင့် အသည်းထဲ တစ်မုံစီမုံ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်အောင် ချမ်းသာမှုမပေးနိုင်ပါဘူး။ နား၌အနာရောဂါ နှိပ်စက်လာပြီဆိုလျှင် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အသည်းပွက်ပွက်ဆူအောင် ဆင်းရဲမှု ခံစားရတာခြင်းတော့ အတူတူပါဘဲ။ ဆင်းရဲတယ် နိမ့်ကျတယ်ဆိုပြီး သိန်းပေါင်းများစွာ တန်တဲ့ စိန်နားကပ်နားမှာ မပန်ရလည်း ဘဝရပ်တည် အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ နားသည် လူသားအားလုံးအတွက် အသံကို ကြားဘို့မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သည့်ထက်ပို၍ အသံအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို ခံစားတာ အပိုအလုပ် လုပ်နေခြင်းပါဘဲ။ မခံစားရဘူး ဟူ၍ မဆိုလိုပါ။ ထိုအသံအာရုံတို့သည် မိမိတို့၏ စိတ်ကို တစ်မုံစီမုံ တသိမ့်သိမ့် ချမ်းသာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင် ပါဘူး။ နား၌ အနာရောဂါ နှိပ်စက်လာပြီဆိုလျှင် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အသည်းပွက်ပွက်ဆူအောင် ဆင်းရဲမှု ခံစားရတာခြင်းတော့

အတူတူပါဘဲ။ နားအကြည် ပျက်သွားရင်တော့ အသံအာရုံတွေကို မကြားရတာခြင်းလည်း အတူတူပါဘဲ။ ဒီလိုဆို ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး ဆုတ်နစ်စရာမလိုသလို ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီးတော့လည်း မာန်တက်ထောင်လွှားနေစရာမလိုပါဘူး။ မိမိ၏အတိတ်ကပြခဲ့သော ဒါနကုသိုလ်ကံ အနည်းအများကြောင့် ယခုဘဝ ဆင်းရဲချမ်းသာ အနိမ့်အမြင့် ကွာခြားနေကြခြင်း ဖြစ်တယ်။

လူသားအားလုံးမှာ အဆင်းအလင်းကို လက်ခံနိုင်ဘို့ မျက်လုံးတစ်စုံစီ ပါရှိကြတယ်။ ဆင်းရဲသူတို့၏ မျက်လုံးနှင့် ချမ်းသာသူတို့၏ မျက်လုံးဟူ၍ ကွဲပြားမှုမရှိပါဘူး။ အားလုံးသော မျက်လုံးတို့ကို အဆင်းအာရုံ လာတိုက်လျှင် မြင်တာခြင်း မြင်သိတဲ့စိတ်ဖြစ်တာခြင်း အတူတူပါဘဲ။ ငွေတွေအများကြီးရှာထားတာ ခံစားစံစားဘို့ ရှာထားတယ်ဆိုတော့ ငွေရှိသူတို့က ဆင်းရဲသူတို့ထက်သာအောင် ဘယ်လိုအသုံးချစံစားဦး မှာလဲ။ လောကမှာ ကြည့်ချင်ဘွယ်ရာဆိုတာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ပွဲနှင့် မင်းသားမင်းသမီးစတဲ့ သာယာဘွယ်အဆင်းတွေဘဲ ရှိပါတယ်။ ငါချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး တစ်နေကုန်အောင် အဆက်မပြတ် မကြည့်နိုင်ပါဘူး။ ကြာလာတော့ မျက်လုံးပူလာ တာပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ပိုလျှံနေတဲ့ ငွေတွေရှိသလောက် စည်းစိမ်ခံစားရန် ဘယ်လို အသုံးချဦးမှာလဲ။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေကလည်း ထိုဇာတ်လမ်းတွေ ရုပ်ရှင်တွေကို မကြည့်ရဲဘဲ ဘဝအသက်ရှင် ရပ်တည်နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး မျက်လုံးမှာ စိန်ရွှေစတဲ့ ရတနာတွေ မဆင်မြန်းနိုင်ပါဘူး။ ပိုလျှံနေတဲ့ငွေတွေကို မျက်လုံးအတွက် ခံစားဘို့ ပုံအောပြီး အသုံးချမနိုင်ပါဘူး။ မျက်လုံးဟာမြင်ဖို့ အတွက်သာဖြစ်ပါတယ်။ မျက်လုံးဖြင့် အဆင်းအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေကို ခံစားတဲ့အခါမှာ မိမိတို့၏ စိတ်ထဲအသည်းထဲထိ တစ်စုံစိမ့် တသိမ့်သသိမ့် ဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။ မျက်လုံး၌ရောဂါ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင်တော့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အသည်းပွက်ပွက်ဆူအောင် ဆင်းရဲမှုခံစားရတာကြောင့် အတူတူပါဘဲ။ မျက်လုံးအကြည် ပျက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အဆင်းအာရုံကို မမြင်ရတာခြင်း အတူတူပါဘဲ။

လူသားအားလုံးမှာ အသက်ရှူဘို့နှင့် အနံ့အာရုံလက်ခံဘို့ နှာခေါင်းနှစ်ပေါက်စီ ရှိကြတယ်။ ဆင်းရဲသူတို့၏ နှာခေါင်းနှင့် ချမ်းသာသူတို့၏ နှာခေါင်းဟူ၍ သီးခြားမရှိပါဘူး။ အားလုံးသော နှာခေါင်းတို့ကို အနံ့အာရုံ လာတိုက်လျှင် အနံ့ရတာခြင်း နံသိစိတ်ခြင်း အတူတူပါဘဲ။ ငွေတွေအများကြီး ရှာထားတာ ခံစားစံစားဘို့ ရှာထားတယ်ဆိုတော့ ငွေရှိသူတို့က ဆင်းရဲသူတို့ထက်သာအောင် ဘယ်လိုများ အသုံးချခံစားနေဦးမှာလည်း။ လောက၌ သာယာဖွယ် အနံ့အာရုံတို့မှာ ရေမွှေးနံ့ နှင့် ပန်းရနံ့ စတဲ့ အနံ့တွေဘဲ ရှိပါတယ်။ ငါချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး တစ်နေကုန် အဆက်မပြတ် မခံစားနိုင်ပါဘူး။ ကြာလာတော့ ဘယ်လောက်ပင် မွှေးတဲ့အနံ့ဖြစ်ပေမဲ့ မခံစားချင်ဘွယ်ရာ ဖြစ်လာတာပါဘဲ။ ငွေတွေအများကြီး ရှိတယ်ဆိုပြီး လေးငါးဆယ် သိန်းတန် ရေမွှေးထက်ပိုပြီး အသုံးချစရာ မရှိပါဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့ သူတို့ကလည်း ထိုအနံ့အာရုံကို မခံစားရလို့ ဘဝအသက်ရှင်ရပ်တည် နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ ငွေတွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ ငါးကျပ်သားခန့် အလေးချိန်ရှိတဲ့ စိန်ပွင့်တွေ နှာခေါင်းမှာ မပန်နိုင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး ငွေမရှိလို့ နှာခေါင်းမှာ စိန်ရွှေမပန်ဆင်နိုင်လည်း ဘဝရပ်တည် အသက်ရှင် နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တန်ဘိုးရှိတဲ့ ရေမွှေးနှင့် တန်ဘိုးရှိတဲ့ စိန်ရွှေတို့ ခံစားဆင်မြန်းရသော်လည်း ထိုသူ၏စိတ်ကို တစ်စုံစိမ့် တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။ နှာခေါင်းမှာ ရောဂါပြင်းထန်စွာဖြစ်လာပြီ ဆိုလျှင်တော့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အသည်းပွက်ပွက်ဆူအောင် ဆင်းရဲတာခြင်းတော့ အတူတူပါဘဲ။ နှာခေါင်းအကြည် ပျက်လာပြီဆိုရင်တော့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး

ဘာအနံ့ အာရုံမှ မခံစားရတာတော့ အတူတူပါ။ ဒီလိုဆိုဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီးတော့ အားငယ်ဆုတ်နှစ်စရာ မလိုသလို ချမ်းသာတယ် ဆိုပြီးတော့လည်း မာန်တက်ထောင်လွှားစရာမလိုပါ။

လူသားအားလုံးမှာ စကားပြောရန်နှင့် စားသောက်ရန်အတွက် သွားသုံးဆယ့် နှစ်ချောင်းနှင့် လျှာတစ်ခုရှိကြတယ်။ ဆင်းရဲသူတို့၏ သွား၊ လျှာနှင့် ချမ်းသာသူတို့၏ သွား လျှာ ဟူ၍ ကွဲပြားမှုမရှိပါ။ အားလုံးသော လျှာတို့ကို အရသာ သိစိတ်ခြင်းတော့ အတူတူပါ။ လောကမှာ ခံစားစရာ အရသာဟူ၍ ချို၊ ချဉ်၊ ငံ၊ ဖန်၊ စပ်၊ ခါး၊ ဆိမ့် အပြင်အခြားအရသာ ထူးထူးထွေထွေမရှိပါဘူး။ တစ်သိန်းတန်ထူးတဲ့ အရသာစားဖို့ ဟိုတယ်တက်စားလဲ ဝါးနေခိုက်ဘဲအရသာရှိပြီး မြို့ချလိုက်တဲ့အခါ လျှာအောက် ရောက်ပါက ဘာအရသာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ကောင်းတဲ့အရသာကို အကြာကြီးခံစားမယ်ဆိုပြီး ငုံ့ထားတဲ့သူ ဟူ၍မရှိပါဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိတော့ ဆင်းရဲသူတဲ့သူထက်သာအောင် ဆယ်ပိုက်စာ မစားနိုင်သလို တစ်နေ့ ထမင်းဆယ်ကြိမ်လည်း မစားနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုဆိုပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှိနေပေမဲ့ ရှိသလောက် လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အစာအဟာရအတွက် အသုံးမချနိုင်ပါဘူး။ တချို့အရက်သေစာသောက်စားတဲ့ သူတွေက သိန်းသုံးဆယ်တန်တဲ့ အရက်ကို သောက်ဖို့ထက်ပိုပြီး ငွေကိုအသုံးမချနိုင်ပါဘူး။ ထိုအရက်ကြောင့် ရောဂါရမှုနှင့် သိက္ခာကျမှုတို့သာ တိုးပွားလာတာဘဲရှိပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့အတွက် ဝမ်းတစ်ပိုက်ပြည့်ရုံသာ လိုပါတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေလည်း စားတော့ တစ်ပိုက်ပြည့်ရင် ကျေနပ်တာပါ။ ကြွက်လည်း ရေဆာလျှင် တစ်ဝမ်းပြည့်ရင်ကျေနပ်သလို ဆင်လည်း ရေဆာလျှင် တစ်ဝမ်းပြည့် ကျေနပ်တာပါ။ သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ အရသာတွေ သောက်စရာတွေကို သုံးဆောင်ရသော်လည်း စိတ်ကို တစ်စိမ့်စိမ့် တစ်သိမ့်သိမ့် ဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ အစားအစာတွေဆိုပြီး သိန်းပေါင်းများစွာတန်တဲ့ အစားအစာတွေ အရက်တွေ မစားရ မသောက်ရလည်း ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ သွားနှင့် လျှာ ခံတွင်းတို့၌ ရောဂါပြင်းထန်စွာရလာပြီ ဆိုပါက ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အသည်းပွက်ပွက်ဆူအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခခံရတာ ခြင်းတော့ အတူတူပါ။ လျှာအကြည် ပျက်သွားပြီဆိုလျှင် ဘယ်အရသာမှ မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီးတော့လည်း ဆုတ်နှစ်စရာမလိုသလို ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီးတော့လည်း မာန်တက် ထောင်လွှားစရာမလိုပါဘူး။

လူသားအားလုံးမှာ သွားစရာခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့် ကိုင်တွယ်လှုပ်ရှားစရာ လက်နှစ်ချောင်း စီသာရှိကြတယ်။ သုံးဆယ့်နှစ်မျိုးသော ကောဋ္ဌာသချင်းတော့ အတူတူရှိကြတာပါ။ များတော့အားဖြင့် ပြေပြစ် ချောမောမှုနှင့် ကြမ်းတမ်းမှုဟူ၍ ချမ်းသာသူတို့နှင့် ဆင်းရဲသူတို့ အနည်းငယ် ကွာခြားမှုရှိကြတယ်။ ထို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဆင်မြန်းဖို့ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြား စသည်တို့ကို ချမ်းသာသူတို့က ဆင်မြန်းနိုင်တယ်။ ထိုသို့ဆင်မြန်းနိုင်သော်လည်း ထိုသူ၏စိတ်ကို တစ်စိမ့်စိမ့် တစ်သိမ့်သိမ့် ဖြစ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲလို့ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ မဆင်မြန်းနိုင်လည်း ဘဝအသက်ရှင်ရပ်တည် နေနိုင်ရေးအတွက် ဘာမှမထိခိုက်ပါဘူး။ ဒီခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြင်းထန်တဲ့ ရောဂါတွေနိပ်စက်လာပြီဆိုရင်တော့ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး အသည်းပွက်ပွက်ဆူအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခခံစားရတာခြင်းတော့ အတူတူပါ။ ငွေတွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံခြားထိသွားပြီးကုလည်း အသက်ရှင်ခွင့် မရသည့် ရောဂါဆိုလျှင် ငွေသာပိုကုန်ပြီး နောက်ဆုံးသေရတာခြင်းတော့ အတူတူပါ။ တန်ဖိုးကြီးမားလှတဲ့ ခြံတွေ၊ တိုက်တွေပိုင်ဆိုင်ထားတော့ ထိုအရာတွေကို မည်ကဲ့သို့သော အရသာ ခံစားမည်နည်း။ ကြည့်တော့မြင်ယုံဘဲရှိတယ်။ ကြာကြာရပ် ကြည့်၊ ထိုင်ကြည့်တော့ အသားနာယုံဘဲရှိတယ်။ ကျေနပ်ဖွယ်၊ မကျေနပ်ဖွယ် ပိုင်းဖြတ်မှုဟာ

မိမိရဲ့စိတ်မှာသာရှိပါတယ်။ ပိုက်ဆံမရှိဘဲ သူတို့သည် အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ အဝတ်ဆင်းရဲ၊ အလုပ်ဆင်းရဲ ဒဏ်များ ခံစားရတယ်။ ငွေချမ်းသာသူတို့ကလည်း ထိုငွေရှာရမှုအတွက် စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်း၊ ကာကွယ်ခြင်း၊ စီမံဆောင်ရွက်မှုများသောကြောင့် စိတ်ဖိစီးမှုခံရခြင်း၊ ငွေတွေ ရတနာတွေကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း၊ တာဝန်များမှ အလုပ်များမှကြောင့် နားခွင့်အားခွင့် မရဘဲ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ခံရခြင်း အပြိုင်အဆိုင် လောကအတွက် ရတက်မအေးခြင်း စသောဒုက္ခများ ခံစားရတယ်။ အချို့ချမ်းသာသောသူတို့သည် ငွေများများရှိခြင်းကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုနှင့် အပျော်လိုက်စားမှု များလာကာ သောကရောက်ခြင်း၊ အပျော်ကြူးခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်း၊ ကာမဂုဏ် မှောက်မှားခြင်းတို့ကြောင့် သောကရောက်ခြင်း စသောဒုက္ခများ ခံစားရပါတယ်။ လူ့ဘဝရရှိမှုကို အဖြေထုတ်သော် တကယ်လိုအပ်သည်မှာ တစ်ကိုယ်စာ လုံခြုံရေး တစ်ပိုက်စာ ပြည့်ရေး တစ်ကျောစာချအိပ်ရန် နေရာရရှိရေး လေဒဏ်မိုးဒဏ် လုံခြုံရေးနှင့် ဆေးကုသနိုင်ရေး စသည့် အချက်များသာ ပဓာနဖြစ်တယ်။ တိရိစ္ဆာန်နှင့် တကွ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူသားတို့သည် ကာမဂုဏ် ခံစားမှုအတူတူဘဲ ရှိကြတယ်။ တိရိစ္ဆာန်များလည်း အသိုက်ဆောက်၍ နေနိုင်ရေး တွင်းအောင်းနိုင်ရေး စသော ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ပြည့်စုံအောင်စီမံဆောင်ရွက်ရတာခြင်း အတူတူဖြစ်ကြတယ်။ လိုသည်ထက် ပိုချင်၍သာငွေကို အပြင်းအထန် ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်ကြတယ်။

ဘဝတစ်ခုကို ခြုံငုံသုံးသပ်သော် ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ ဒုက္ခရရှိမှု တစ်ခုတည်းသာ အဖြေထွက်တယ်။ ကံကုန်လိုဒေသမယ့် အချိန်မရောက်မှီ ကိုယ့်မသာကို ရှာကျွေးခြင်း ယိုပေါက်ပေးခြင်း၊ အညစ်အကြေး ဆေးကြောပေးခြင်း၊ ရာသီဥတုနှင့် သင့်လျော်မျှတအောင် လုပ်ပေးနေခြင်း၊ အိပ်ချင်လာလျှင် သိပ်ပေးခြင်း၊ ရေဆာလျှင် ရေတိုက်ပေးခြင်း၊ ဖျားနာလျှင် သက်သာရန် ဆေးကုပေးခြင်း၊ သေတဲ့အခါ မီးရှို့လိုက်ခြင်းမျှသာ ရှိပါတယ်။ ပညာမရှာဘူး။ ရာထူးမကြီး ရဘူး။ ငွေများများ မရှာဘူး ဟုမဆိုလိုပါ။ ထိုပညာ ထိုရာထူးတို့နှင့် ငွေတွေပိုလျှံ နေမှုတို့ရှိနေပေမယ့် မာန်တက်ထောင်လွှားမှု မရှိဘဲနှင့် ထိုအရာတို့၌ ဘဝမဆုံးမိဘဲ တိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်တယ် ဆင်းရဲသူတို့ကလည်း ငါငွေမရှိဘူးဟူ၍ ဆုတ်နစ်စရာမလိုဖို့နှင့် ထိုအတိုင်း မနစ်မြုပ်နေဖို့ တိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် သည် နန်းတော်ကိုစွန့် အလှူဘုရင်မ ယသော်ဓရာနှင့် မောင်းမ မိဿတွေ့စွန့် ရတနာတွေ့စွန့် အခြံအရံတွေ့စွန့် ဆံပင်တွေ့စွန့်သွားသလို ညီတောမင်းနန္ဒာ၊ ညီမတော်ဘဒ္ဒကလျာဏီနှင့် သားတောရာဟုလာတို့သည်လည်း ကာမဂုဏ်တွေ့စွန့်ပယ်ကြပြီး သပိတ်တစ်လုံး သယ်န်း သုံးထည်ဆောင်ကာ မြေခွက်ဖြင့် ထီး၊ ဘိနပ် မပါဘဲ အိမ်စဉ်လှည့်ကာ ရရာဆွမ်းစားလျက် ဘဝ အဆုံးသတ်သွားကြပြီး။ မိမိတို့က သူတို့စွန့်ပစ်ခဲ့တာတွေကို တပ်မက်ကျေနပ် ထောင်လွှား နေကြမယ်ဆိုလျှင် အလွန်မှ မသင့်တော်ပေ။ ဆင်းရဲသူတို့ကလည်း ဘုရင်နှင့် မိဖုရားဖြစ်မည့် သူတွေတေသော်မှ ဒီအာရုံ ကာမဂုဏ် တွေကို အပြစ်မြင်၍ စွန့်ပယ်သွားကြပါလားလို့ သုံးသပ်ပြီး ဆင်းရဲမှုကို ဆုတ်နစ်မနေဘဲ ဆင်းရဲချမ်းသာပဓာန မဟုတ်ပါလားလို့ သုံးသပ်ရင်းဆုတ်နစ်မှုကို ပယ်နှုတ်လိုက်ပါ။ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ ရရှိတဲ့ ဘဝကြိုတွေ့နိုင်ခဲ့တဲ့ သာသနာမှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဖြင့် အကုသိုလ်များ မလုပ်မိဘဲ နှင့် တတ်စွမ်းသမျှ ဒါနပြုဖို့၊ ယင်း ဒါန၊ သီလ ကို အခြေခံထား၍ မဂ်နှင့် အသက်လဲ မည်ဟူသောစိတ်ဓါတ်ဖြင့် ဘဝသံသရာပြတ်ရေး၊ ဘဝခန္ဓာ ပြတ်ရေးအတွက် ဝိပဿနာ

အကျင့်ကို ပြင်းထန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည်သာ ဘဝ၏ ပဓာန အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်ဟု
တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။